

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobců: **a) N. S., b) nezl. A. S.**, oba zastoupeni Mgr. Radimem Struminským, advokátem, se sídlem Svornosti 86/2, Havířov, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 6. 2015, č. j. OAM-275/ZA-ZA14-P17-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 12. 2015, č. j. 62 Az 4/2015 – 56,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobců **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **ne má** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 13.608 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně podala dne 23. 3. 2015 žádost o mezinárodní ochranu pro sebe a pro svého nezletilého syna. Žalobci jsou státní příslušníci Ukrajiny. Jako důvod odjezdu z Ukrajiny žalobkyně uvedla, že se bojí o svůj život a život své rodiny. Její manžel se účastnil událostí v Kyjevě na Majdanu a žalobkyně demonstrací ve Lvově, protože chtěli podpořit demokratickou Ukrajinu. Její manžel veřejně vyslovoval a publikoval svoje názory a myšlenky. Poté mu začali telefonovat a vyhrožovat neznámé osoby. Dále žalobkyni vyhrožovali na ulici neznámé osoby kvůli jejímu manželovi. Žalobkyně proto se svým synem odcestovala za mužem do České republiky, který zde požádal o udělení mezinárodní ochrany.

Rozhodnutím ze dne ze dne 24. 6. 2015, č. j. OAM-275/ZA-ZA14-P17-2015, (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), žalovaný neudělil žalobcům mezinárodní ochranu podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o azylu**“).

Proti napadenému rozhodnutí podali žalobci žalobu, přičemž Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 9. 12. 2015, č. j. 62 Az 4/2015 – 56, (dále jen „**napadený rozsudek**“) žalobu zamítl. Krajský soud zrekapituloval obsah správního spisu, dle něhož žalobkyně požádala o udělení mezinárodní ochrany pro sebe a svého nezletilého syna dne 23. 3. 2015. V žádosti žalobkyně uvedla, že na území České republiky se zdržuje sestra manžela a její manžel. Z Ukrajiny odjela 19. 2. 2015 z důvodu, že po Novém roce začali na soukromý telefon jejího manžela volat neznámí lidé, kteří mu vyhrožovali ať „zavře hubu, nebo mu ji zavrou navždy sami“. Žalobkyně se bála o svůj život a život své rodiny. V minulosti svého manžela, který podnikal v Olomouci, doprovázela. Žalobkyně vidí důvod pronásledování jejího manžela ve zveřejňování jeho politických názorů. Manžel podal oznámení na policii s výsledkem, že na toto oznámení nebude reagováno. Manžel se na další orgány již neobracel, obdobně ani žalobkyně. U jednání soudu žalobkyně uvedla, že jednou, když se vracela večer domů, u domu, kde bydlela, stáli dva muži a ti ji řekli, že její manžel příliš mluví a dostává se do nepříjemností, tak aby zavřel pus, nebo mu ji pomůžou zavřít. Krajský soud v odůvodnění konstatoval, že z odůvodnění rozhodnutí žalovaného je patrné, že žalovaný aktivitu na sociálních sítích vnímal jako projev politických práv a svobod, a následně se zabýval možným pronásledováním, avšak neshledal tvrzené vyhrožování neznámých osob jako azylově relevantní pronásledování. Krajský soud se ztotožnil s názorem žalovaného, že z informací žalobců nelze učinit závěr o jakémkoliv napojení neznámých osob na veřejnou moc. Žalobci neměli žádné problémy s vycestováním z Ukrajiny a žadatelka své potíže odvozovala výhradně od manžela, kterému nebyla poskytnuta mezinárodní ochrana a v řízení nebyla nalezena žádná spojitost neznámých osob, které mu vyhrožovaly, s orgány moci veřejné. Žalovaným bylo zjištěno, že na Ukrajině je dostatek reálných možností, jak se bránit postupu policie, přičemž žalobkyně žádný z těchto postupů nevyužila a zcela rezignovala na jakoukoliv snahu vyvstalou situaci řešit s místními orgány s pouhým odkazem na ztrátu důvěry v orgány moci veřejné. V předmětné věci bylo spolehlivě zjištěno, že v zemi původu jsou dostupné prostředky k hájení práv a žalobkyně se je ani nepokusila využít, přičemž neexistuje žádný relevantní důvod, který by mohl vést k závěru, že žalobci patří do skupiny osob, které by byly terčem diskriminace nebo pronásledování ze strany úřadů a policie. Krajský soud se zabýval otázkou kumulativního splnění podmínek pro možnost vnitrostátního přesídlení, přičemž neshledal pochybení žalovaného. Ten připomněl, že žalobkyně se může s rodinou vrátit do svého bydliště ve městě Lvov, neboť tato oblast není zasažena konfliktem. Přesídlení v rámci Ukrajiny mimo Doněckou a Luhanskou oblast nic nebrání a námitka, že v případě registrace v novém místě by je neznámé osoby opět našly, zůstala v rovině čirých spekulací. Soud se ztotožnil se závěry žalovaného, že žalobci nesplňují podmínky vyjádřené v § 14a zákona o azylu. Krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Žalobci (dále jen „stěžovatelé“) podali proti napadenému rozsudku **kasační stížnost**, a to z důvodů, které podřadili pod § 103 odst. 1 písm. a), b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

Krajský soud se podle stěžovatelů nedostatečně vypořádal s důkazy, které v řízení před správním orgánem a před soudem uváděli. Stěžovatelé před krajským soudem uvedli dostatek důkazů, z nichž jasně vyplývalo, že mají důvodnou obavu z pronásledování

pokračování

neznámých osob, z důvodu, že tyto osoby vydírají manžela a snaží se jej přimět, aby zanechal politických aktivit na Ukrajině.

Jak z řízení před správním orgánem, tak z řízení před soudem vyplývá, že manžel vyvíjel na území Ukrajiny politickou aktivitu. Tato politická aktivita spočívala v šíření protivládních myšlenek a názorů upozorňujících na korupci a ilegální činnost proruský orientované vlády. Tyto názory šířil mezi svými kamarády, známými, ve škole, kde byl učitelem, na protestních akcích ve Lvově a také v Kyjevě na Majdanu, kterých se účastnil a jejichž organizátorům zároveň poskytoval finanční i materiální pomoc. Tuto pomoc spolu s ním poskytovala i stěžovatelka, která se osobně účastnila protestních akcí ve Lvově. Manžel také prezentoval své protivládní názory na sociálních sítích na internetu. Projevování politických názorů a myšlenek je považováno za jednu ze základních lidských svobod, která je v právním řádu České republiky zakotvena na nejvyšší úrovni a to v čl. 17 Listiny základních práv a svobod, na který navazuje čl. 43. V časové a věcné návaznosti na tyto aktivity začaly manželovi volat neznámé osoby, které ho vydíraly a požadovaly, aby zanechal veřejného prezentování svých protivládních názorů. Jelikož manžel této aktivity nezanechal, stupňovaly se i tyto výhrůžky a to až natolik, že došlo k výhrůžkám smrti. Tyto osoby osobně vyhledaly stěžovatelku před domem ve Lvově, kde jí sdělily mnoho důvěrných informací o její rodině a zároveň uvedly, že v případě, že manžel nezanechá svých politických aktivit, tak jej najde mrtvého nebo jej nenajde vůbec. Stěžovatelce byla způsobena důvodná obava o zdraví a život svého manžela, ale zároveň i o zdraví a život svůj a svého syna. Na základě této skutečnosti přestal syn navštěvovat základní školu i jiné mimoškolní aktivity. Manžel byl donucen podat výpověď z pozice tělocvikáře, kdy důvodem pro ukončení pracovního poměru byly právě veřejně projevované politické názory. Manžel opustil svou zemi původu z důvodu pronásledování pro uplatňování politických práv a svobod a zastávání politických názorů. Stěžovatelé za účelem sloučení rodiny a z důvodné obavy o život a zdraví byli nuceni rovněž zemi původu opustit.

S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 235/2004 – 57 ze dne 21. 12. 2005 (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), stěžovatelé uvedli, že není povinností žadatele o mezinárodní ochranu, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Krajský soud podle stěžovatelů nevzal v potaz časovou a věcnou souvislost mezi projevovanými protivládními projevy manžela a pronásledováním či vydíráním neznámými osobami. Díky této časové souvislosti lze dovozovat, že manžel byl v zemi původu pronásledován neznámými osobami kvůli projevům svých protivládních názorů. Zároveň lze usuzovat, že tyto neznámé osoby jsou spojeny s vládními orgány, neboť názory, které prezentoval, byly výlučně proti vládnímu režimu na Ukrajině. Stěžovatelé mají důvodnou obavu, že při návratu do země původu by byli i nadále pronásledováni těmito neznámými soukromými osobami.

Stěžovatelé nesouhlasí s názorem krajského soudu, že v případě pronásledování soukromými osobami musí zde být nutně dána a prokázána jejich propojenost s mocí veřejnou. Podle stěžovatelů postačuje, že stát (případně další v zákoně zmíněné subjekty) není schopen zajistit ochranu před jednáním soukromých osob.

Zákon o azylu je třeba vykládat v souladu s kvalifikační směrnicí, příklánějící se k tzv. „lidsko-právnímu“ pojetí pronásledování. Nadto se podle čl. 7 odst. 2 kvalifikační směrnice má zpravidla za to, že ochrana je poskytována, jestliže stát nebo strany nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, které ovládají stát nebo podstatnou část území státu učiní přiměřené kroky k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy. Přestože manžel podal trestní oznámení na policii ve Lvově z důvodu vydírání a pronásledování neznámými osobami, policejní orgán ve státě původu neučinil žádné kroky k zajištění ochrany manžela a odmítl se danou věcí zabývat. Stěžovateli ani manželovi tedy nebyla ze strany orgánů v zemi původu poskytnuta žádná ochrana. Při hodnocení důkazů je nutné vzít v úvahu také způsob výkonu státní moci v zemi původu, možnost uplatňování politických práv a další okolnosti, které mohou mít vliv na naplnění důvodů pro udělení azylu. Podle stěžovatelů je zřejmé, že na Ukrajině jsou základní lidská práva značně potlačována. V řízení před krajským soudem bylo věrohodným způsobem prokázáno pronásledování a vydírání manžela a stěžovatelé jsou toho názoru, že pronásledující osoby byly propojeny s veřejnou mocí. I kdyby tomu tak nebylo, ukrajinský stát nebyl z důvodu projevu politického názoru manžela schopen poskytnout ochranu.

Krajský soud uvedl, že stěžovatelé nevyužili ve své zemi původu veškeré prostředky ochrany, proti neznámým osobám, které manželu vyhrožovaly. Stěžovatelé poukázali na povinnost správního orgánu získat si dostatečné informace o tom, nakolik je ochrana poskytovaná veřejnými orgány v praxi účinná a zda k ní stěžovatel mohl mít přístup. Nepostačuje tedy zjištění existence dostupných prostředků ochrany v zemi původu, naopak musí být zjištěno, jak tato ochrana funguje v praxi. K tomu stěžovatelé odkázali na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008–70. Stěžovatelé jsou přesvědčeni, že původcem pronásledování byla vládní moc a zdůrazňují, že na Ukrajině je značná nedůvěra v policejní orgán, neboť je zde patrná neochota k řešení stížností a oznámení občanů. Manžel se snažil nalézt řešení svého problému. Poté co jej na Ukrajině začaly telefonicky vydírat neznámé osoby, odjel do Polska, kde se snažil najít nové obchodní partnery pro své podnikání a zároveň doufal, že po jeho návratu tyto telefonáty ustanou. Tyto však neustaly a stále se stupňovaly. Stěžovatelé spolu s manželem nemohli změnit bydliště v rámci země původu. Stěžovatelé mají za to, že jim měla být udělena ochrana dle § 12 případně dle § 14 zákona o azylu. S ohledem na výše uvedené proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil k dalšímu projednání.

Žalovaný odkázal na vyjádření k žalobě a uvedl, že trvá na správnosti svého rozhodnutí, a navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Protože Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost je podána včas a je proti napadenému rozsudku přípustná, zabýval se otázkou, zda kasační stížnost podstatně přesahuje svým významem vlastní zájmy stěžovatelů ve smyslu § 104a s. ř. s. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního

pokračování

řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ke dni 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kritéria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39.

Stěžovatelé nekonkretizovali, proč by měla být jejich kasační stížnost posouzena jako přijatelná. Nejvyšší správní soud nicméně posoudil obsah kasační stížnosti a zabýval se tím, zda z tvrzení stěžovatelů vyplývá, že by kasační stížnost měla být posouzena jako přijatelná.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je **nepřijatelná**.

Stěžovatelé krajskému soudu vytýkají, že se nedostatečně vypořádal s důkazy, které v řízení před správním orgánem a před soudem uváděli. Krajský soud nevzal v potaz časovou a věcnou souvislost mezi projevovanými protivládními projevy manžela a pronásledováním či vydíráním neznámými osobami, z čehož stěžovatelé usuzují, že soukromé osoby byly spojeny s vládními orgány.

Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že krajský soud podrobně rekapituloval obsah správního spisu, přičemž stěžovatelé v žalobě nenavrhovali nové důkazy, s nimiž by se krajský soud měl vypořádat. Během jednání navrhli důkaz listinnými důkazy ze spisu manžela ve věci vedené pod sp. zn. 62 Az 3/2015. Krajský soud během jednání na tento spis odkázal, neboť se jím zabýval bezprostředně před jednáním, a v odůvodnění napadeného rozsudku se zabýval tím, co vyplývá z tohoto spisu. Stěžovatelé v kasační stížnosti nekonkretizovali, jaké důkazy nevypořádal krajský soud dostatečně.

Krajský soud nezpochybňoval, že manžel prostřednictvím aktivity na sociálních sítích uplatňoval politická práva a svobody a také nezpochybňoval, že manžel stěžovatelky svou aktivitou uplatňoval svá politická práva a svobody. Krajský soud v odůvodnění vysvětlil, proč se ztotožňuje se žalovaným v tom, že nebyla nalezena spojitost neznámých osob s orgány moci veřejné. Tento závěr zdůvodnil jednak tím, že z informací žalobců nelze učinit závěr o jakémkoliv napojení osob na veřejnou moc a jednak tím, že žalobkyně své potíže odvozovala výhradně od manžela, kterému rozhodnutím č. j. OAM-279/ZA-ZA14-P17-2015 ze dne 24. 6. 2015 nebyla poskytnuta mezinárodní ochrana a v řízení nebyla nalezena žádná spojitost neznámých osob, které mu vyhrožovaly, s orgány moci veřejné.

K námitkám o pronásledování manžela stěžovatelky nestátními subjekty Nejvyšší správní soud uvádí, že není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí, pokud jiné důkazní prostředky nemá k dispozici a nemá ani možnost si je obstarat. Je v takovém případě naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 – 57, ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003 – 89).

K odkazu na kvalifikační směrnici Nejvyšší správní soud podotýká, že pro posuzovaný případ je relevantní nová kvalifikační směrnice Evropského parlamentu a

Rady č. 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011, o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“). Kvalifikační směrnice v čl. 7 odst. 2 uvádí, že ochrana před pronásledováním nebo vážnou újmou musí být účinná a nesmí být pouze dočasná. Má se zpravidla za to, že taková ochrana je poskytována, jestliže subjekty uvedené v odst. 1 písm. a) a b) [(pozn. NSS subjekt uveden pod písm. a) je stát)] učiní přiměřené kroky k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy, mimo jiné zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo způsobení vážné újmy, a žadatel má k této ochraně přístup. Věta druhá tohoto ustanovení je však téměř totožná se zněním čl. 7 odst. 2 již neúčinné kvalifikační směrnice, proto jsou dále uvedené judikaturní závěry aplikovatelné i ve vztahu k nyní posuzovanému případu.

K námitkám týkajícím se pronásledování nestátními subjekty Nejvyšší správní soud uvádí, že nelze vyloučit ani možnost pronásledování z důvodu, že původci pronásledování mají být nestátní subjekty („soukromé osoby“). Podle § 2 odst. 9 zákona o azylu původci pronásledování (resp. vážné újmy z hlediska doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu) nemusí být nutně jen státní či kvazistátní subjekty, ale i nestátní subjekty (k tomu viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 – 57, ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 – 70, publikovaný pod č. 1749/2009 Sb. NSS, ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008 – 62, ze dne 11. 2. 2010, č. j. 5 Azs 55/2009 – 132). Existence pronásledování ze strany těchto osob pak může být relevantní, pokud stát (země původu žadatele o mezinárodní ochranu) není schopen nebo ochoten zajistit před takovým jednáním odpovídajícím způsobem ochranu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 20/2014 – 44 ze dne 31. 7. 2014).

K možnosti domoci se ochrany u příslušných orgánů se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008 – 62, v němž posuzoval pronásledování nestátními subjekty ve vztahu k doplňkové ochraně a zabýval se i výkladem zákona o azylu v souladu s předcházející kvalifikační směrnicí, přičemž uvedl *„v případě, kdy je původcem vážné újmy čistě nestátní subjekt, se žadatel o mezinárodní ochranu nemusí vždy obrátit na poskytovatele ochrany zakotvené v čl. 7 odst. 1 kvalifikační směrnice. Pokud je zjevné, že orgány v zemi původu nejsou schopny či ochotny poskytnout účinnou ochranu před vážnou újmou způsobenou nestátními subjekty, nelze po žadateli požadovat, aby se na tyto orgány obracel.“*

Podle § 12 zákona o azylu se cizinci udělí azyl, je-li a) pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování (mimo jiné) pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má. Posouzení otázek, zda byl žadatel o mezinárodní ochranu v zemi svého původu pronásledován, a to popř. i nestátními subjekty, a zda mu orgány země jeho původu byly schopny a ochotny zajistit ochranu před tímto pronásledováním, je ovšem především závislé na prokázání existence takového pronásledování alespoň věrohodnou výpovědí žadatele.

Krajský soud v napadeném rozsudku ve vztahu k neznámým osobám, které měly na ulici zastavit stěžovatelku, shodně se žalovaným konstatoval, že pouze z popisu

pokračování

neznámých osob (údajně mělo jít o starší muže v oblecích, atletické postavy; podle názoru stěžovatelky podobné typy vysílá ukrajinská vláda) nelze bez dalšího učinit závěr o jakémkoli napojení na veřejnou moc. Tyto osoby měli stěžovatelce vyhrožovat v souvislosti s aktivitami jejího manžela. Na tomto místě Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že stěžovatelé své potíže odvozovali výhradně od manžela stěžovatelky, kterému nebyla poskytnuta mezinárodní ochrana, neboť tvrzení manžela o jeho pronásledování nebyla v řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu žalovaným a následně ani krajským soudem v rámci soudního přezkumu shledána jako věrohodná. Nejvyšší správní soud v dalším odkazuje na usnesení ze dne 20. 10. 2016, č. j. 5 Azs 11/2016 - 49, kterým byla kasační stížnost manžela stěžovatelky odmítnuta pro nepřijatelnost. K argumentaci uvedené v kasační stížnosti dále uvádí, že posouzení, zda orgány země původu byly schopny a ochotny zajistit ochranu před tvrzeným pronásledováním, může mít relevanci pouze tehdy, bylo-li takové pronásledování prokázáno.

V této souvislosti je také vhodné uvést, že není důvodná námitka stěžovatelů, že krajský soud mylně vycházel z názoru, že v případě pronásledování nestátními subjekty musí být dáno (a prokázáno) jejich spojení s mocí veřejnou. Z odůvodnění napadeného rozsudku je zjevné, že krajský soud pouze v souladu s konstantní judikaturou správních soudů poukázal na to, že původcem pronásledování mohou být i nestátní subjekty, a to za předpokladu, že veřejná moc ovládající území není schopna či ochotna zajistit ochranu před pronásledováním.

Pokud stěžovatelé v kasační stížnosti uvádí, že jim měl být udělen humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu, je nutné uvést, že v řízení před krajským soudem stěžovatelé neudělení humanitárního azylu nijak nenamítali, jde proto o námitku nepřipustnou (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud žádný důvod pro přijatelnost kasační stížnosti neshledal. Kasační stížnost je tak nepřijatelná ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. a jako takovou ji Nejvyšší správní soud musel odmítnout.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Nejvyšší správní soud ustanovil stěžovatelům zástupce Mgr. Radima Struminského. Zástupce vyčíslil požadovanou odměnu za právní zastupování ve výši 19.972,26 Kč, a to za úkony právní služby: převzetí a příprava zastoupení, studium spisu, doplnění kasační stížnosti a dále uplatnil náklady: polovina jízdného advokátní koncipientky a náhrada za promeškaný čas. Nejvyšší správní soud neuznal za samostatný úkon právní služby nahlížení a studium spisu, které advokát uplatňoval. Tuto činnost ustanoveného advokáta je třeba považovat za součást úkonu právní služby spočívajícího v převzetí a přípravě zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), nikoli za samostatný úkon právní služby, jenž by byl svou povahou nejbližší prostudování trestního spisu při skončení vyšetřování ve smyslu § 11 odst. 1 písm. f) ve spojení s § 11 odst. 3 citované vyhlášky (srovnej usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2008, č. j. 5 Azs

33/2008 - 40). Nejvyšší správní soud zástupci stěžovatelů přiznal odměnu za 2 úkony právní služby, a to za převzetí a přípravu zastoupení, je-li zástupce ustanoven soudem [§ 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu]] a písemné podání nebo návrh ve věci samé – sepsání kasační stížnosti [§ 11 písm. d) advokátního tarifu]. V souladu s ustanovením § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu činí běžně odměna za každý z těchto úkonů 3.100 Kč. Protože se však jednalo o společné úkony při zastupování dvou osob, náleží advokátovi ve smyslu § 12 odst. 4 advokátního tarifu za každou takto zastupovanou nebo obhajovanou osobu mimosmluvní odměna snížená o 20 % (tedy odměna ve výši 2.480 Kč za jeden úkon a jednu zastupovanou osobu, celkem 9.920 Kč). Dále Nejvyšší správní soud přiznal zástupci stěžovatele náhradu hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby, celkem tedy 600 Kč za 2 úkony právní služby. Nejvyšší správní soud rovněž přiznal stěžovateli cestovní výdaje ve výši 226 Kč (polovina jízdného za vlak, neboť advokátní koncipientka nahlížela ve stejný den do spisu v právní věci sp. zn. 5 Azs 11/2016) a náhradu za promeškaný čas ve smyslu § 14 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 500 Kč (vyčíslená polovina z celkového počtu 10 půl hodin, ze stejného důvodu jako výše) v souladu s vyčíslením uvedeným na č. l. 28 soudního spisu. Zástupce stěžovatele je plátcem DPH, proto byla přičtena i zástupcem požadovaná náhrada DPH ve výši 21%, tedy 2.362 Kč. Odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů tedy činí celkem 13.608 Kč a bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. října 2016

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu